

holder herom, for saa vidt angaar Anvendelsen af legemlig Revselse. Vel ses der ingen Grund til, at dette Straffemiddels Anvendelse normalt skal være indskrænket til Voldsforbryderne og ikke kunne anvendes paa andre Tvangsfanger, som under lige Betingelser gøre sig skyldige i lige Brud paa Disciplinen. Men da der dog ved en særlig Tilføjelse i Lovforslaget til den almindelige Regel tages Hensyn til den Eventualitet, at der kan vise sig Trang til at anvende legemlig Revselse ogsaa paa andre Tvangsfanger end Voldsforbrydere, har Udvalget ment at kunne blive staaende ved Lovforslagets Bestemmelser herom. Derimod kan Udvalgets Flertal ikke tilraade Indførelsen af det som „staaende Arrest“ betegnede Straffemiddel. Denne Form af Arrest har hidtil ikke været anvendt hos os, og den synes i flere Henseender at frembyde Ulemper, som maa advare mod dens Indførelse. I Stedet for denne Straf foreslaar dette Flertal at sætte nogle Straffemidler, som ere kendte dels fra Straffeanstalterne, dels fra deres Anvendelse ifølge Straffeloven for Krigsmagten, nemlig „haardt Natteleje“ samt „mørk Arrest med eller uden Indskrænkning i Kosten“ (Ændringsforsl. Nr. 15 c.). Som et disciplinært Straffemiddel maa det ogsaa nærmest betragtes, hvad Lovforslaget hjemler om Straffetidens Forlængelse med indtil $\frac{1}{3}$ af den idømte Straffetid, naar et fastsat Maal af Arbejde ikke fuldføres i den indrømmede Tid, og dette ingen Undskyldning har i utilregneligt Forhold. Som Middel mod Fangens Dovenskab og Modvillie er denne Forholdsregel sikkert anbefalelsesværdig, hvad der ogsaa fremgaar af de ovenfor nævnte Udtalelser i Bilag II. I denne Forbindelse er der Anledning til at henvise til, at den Regel, som findes i § 10, 1ste Stykke, at Hensiddens i Straffecelle ikke regnes med i Tiden for den idømte Straf, ogsaa gælder for Tvangsarbejdsfanger, og at den med Hensyn til disse raader Bod paa en ogsaa i de ovennævnte Skrivelser paapeget Ulempe ved denne Strafs Fuldbrydelse. — Det af Mindretallet under Nr. 7 stillede eventuelle

Ændringsforslag (Nr. 15 d) er Konsekvens af dets Forslag om, at § 5 udgaar.

Det sidste Stykke i Lovforslagets § 10, der, som ovenfor nævnt, af Udvalget foreslaas overført til en særlig Paragraf (§ 12), indfører den meget indgribende Ændring i den gældende Ret, at Fængsel paa sædvanlig Fangekost skal være forbunden med Arbejdstvang. Denne Ændring anbefaler sig fra et almindeligt Synspunkt. Det er indlysende, at denne Art af Fængselsstraf, ved at forbindes med Arbejdstvang, vil vinde overordentlig i Effektivitet og reformatorisk Evne. Den vil i Virkeligheden — foruden selvfølgelig ved Tidslængden — kun komme til at adskille sig fra Strafarbejde ved Stedet, hvor den udstaas, og ved en dertil knyttet Forestilling om at være mindre nedsættende for Fangens Ære end at hensættes i en Straffeanstalt. Adskillige af Lovforslagets Bestemmelser, som aabne langt større Rum og Sandsynlighed for Anvendelse af denne Fængselsart end tidligere, have fremdeles den omspurgte Ændring til naturlig Forudsætning. Fortsætter vor Straffelovgivning i dette Spor, vil Forholdet sandsynligvis udvikle sig saaledes, at Fængsel paa sædvanlig Fangekost bliver den normale Form for Fængselsstraf. De andre Former — simpelt Fængsel og Fængsel paa Vand og Brød — ville blive Afgivelser fra det normale i henholdsvis formildende og skærpene Retning, hvis Anvendelse forbeholdes for særlige, om end just ikke Undtagelsestilfælde. Andetsteds er dette blevet Udviklingens Gang. Men naar Ændringen saaledes dels straks dels ved en Udvikling, der kan forudses, viser sig at være af en overordentlig indgribende Karakter, rejser der sig her det samme Spørgsmaal, som ved Tvangsarbejdsanstalterne, men her med langt større Styrke, om de bestaaende Forhold hos os gøre det muligt praktisk at gennemføre den, om de kommunale, som oftest smaa Arresthuse, der nu findes, ere egnede til at optage Fanger af denne Art, eller om Følgen ikke maa blive, hvad andetsteds har været Tilfældet, at et mindre Antal af større Fængsler maa forbeholdes hertil, og at disse